

Zondag 29 augustus 2021

22^e zondag door het jaar

Lezingen: Deuteronomium 4, 1-2.6-8; Brief van Jakobus, 1, 17-18, 21b-22, 27; Marcus, 7, 1-8, 14-15, 21-23

Inleiding op lezing Deuteronomium 4, 1-2.6-8

Het boek Deuteronomium is het laatste boek van de Thora, de vijf boeken van Mozes. We lezen daarin een soort testament van Mozes.

Heel typerend voor het joodse geloof begint Mozes met een opdracht: Luister... Luister Israël.

Dat is het eerste wat we moeten doen als we contact met God zoeken: Luisteren. Luisteren, niet in de zin van gehoorzamen, maar in de betekenis van: aandacht hebben voor. Voor vandaag is de volgende zin belangrijk: aan wat ik u voorschrijf mag u niets toevoegen en er niets afdoen.

Inleiding op brief van Jakobus, 1, 17-18, 21b-22, 27

In alle lezingen van vandaag is geknipt, ook in de brief van Jakobus.

Hier is middenin een aansporing om te luisteren weg gevallen.

Wat we missen, midden in de lezing is het volgende:

Weet, geliefde broers en zussen:

*je moet vlug zijn in het horen,
maar langzaam in het spreken,
en ook langzaam in het kwaad worden.*

*Want als je kwaad bent,
doe je dingen die God niet goed vindt.
Doe daarom alles weg wat slecht is.*

Inleiding op Evangelielezing volgens Marcus, 7, 1-8, 14-15, 21-23

We weten allemaal, en hebben dat net ook gehoord, dat er in de Tora allemaal regels en voorschriften staan waar de Joden zich aan dienden te houden. Daarnaast waren er echter langzamerhand -voor de zekerheid- regels ontstaan. Dus aan het gebod: niet werken op sabbath werden regels toegevoegd, die zorgden dat er beslist niet gewerkt werd.

Teveel meters lopen, een lamp aansteken, lekker eten koken werd ook werken.

Die laatste regels zijn de regels, waar Jezus zich aan stoorde. Mozes had gezegd: Aan wat ik u voorschrijf moogt gij niets toevoegen en er niets van afdoen; maar er was heel veel toegevoegd.... En dat was vooral voor de arme mensen een hele belasting.

Overweging

De afgelopen week hebben de media ons steeds weer meegenomen naar Afghanistan, naar Kabul en ons de ontredding en wanhoop laten zien van vele bange mensen die het land willen ontvluchten. Over het algemeen overheerst in ons land het begrip voor deze mensen en hun vluchtmotieven. Maar er was één opmerkelijke uitzondering. In Harskamp ontstonden heftige rellen voor de poort van de militaire basis waar snel ruimte was gemaakt om een klein deel van deze angstige Afghanen op te vangen. Het protest aldaar verdiende geen schoonheidsprijs -en dat is mild uitgedrukt-

Onze krant, het ND, een krant met een stevig protestant christelijke achtergrond deed iets wat ik wel kon waarderen. Ze ging naar Harskamp en stelde de volgende vraag: Hoe kan dit? Hoe kan het dat juist in een notoir christelijk dorp het verzet tegen de komst van mensen in nood zo heftig is? Want dat is toch niet overeenkomstig ons geloof? Dat vond ik een moedig voorbeeld van de hand in eigen boezem steken. Daarom wil ik nu zeker niet verder spreken over dierellende Harskampers, maar wel aan onszelf de vraag stellen: Hoe christelijk is ons leven?

We krijgen in de lezingen van vandaag veel goede adviezen en raadgevingen, wat mij betreft zelfs wat deprimerend veel. Om goede gelovigen te zijn moeten we opkomen voor weduwen en wezen, onomkoopbaar zijn, beloften in ons eigen nadeel toch nakomen, niemand schade doen of te schande zetten. rechtvaardig zijn en waken over wat er uit onze hart kan komen.

En dan somt Jezus maar liefst 13 ondeugden op. Ondeugden die niet allemaal even makkelijk van ons persoonlijke lijstje te schrappen zijn: moord of diefstal kunnen we misschien uitgummen, maar wie kan met droge ogen beweren dat hij of zij nooit boze gedachten heeft, trots is, afgunst voelt of hebzuchtig is?

Het is pff een hele opgave om een goede gelovige te zijn. Daarom was ik geïntrigeerd door die vraag van de psalmist: Heer, wie mag te gast zijn in uw tent? Het is mooi om deze vraag aan God te stellen en niet aan mensen, niet aan hogepriesters of levieten, niet aan bisschoppen of parochiebesturen, of anderen die zich het huis van God hebben toegeëigend. De vraag is aan God. Heer, wie mag te gast zijn in uw tent?

De vraag aan God stellen betekent niet dat het antwoord automatisch is: Iedereen. Ook jij, ook ik. Want God houdt van iedereen. Dat is zo God houdt van iedereen, maar tegelijk is God ook geen softie. Er zijn grenzen. Als iedereen welkom was, hoefden we de vraag niet te stellen. Evenmin kan het juiste antwoord zijn: Niemand is goed genoeg voor God. Ook dan hoefden we de vraag niet te stellen.

Want laten we reëel zijn, er bestaan geen mensen die nooit kwaad of afgunstig, of hebzuchtig of lichtzinnig of ... noem maar op zijn. Die mensen zijn er niet. Zelfs de heiligen hadden en hebben minder mooie, minder gewenste trekjes. En God is juist op zoek naar ons mensen.

Maar hoe vinden we het antwoord op die vraag dan wel?
Heer, wie mag te gast zijn in uw tent?

Misschien moeten we ons eerst meer toeleggen op luisteren.

Als je ergens uitgenodigd wordt, dan stem je je af op de gastheer of gastvrouw. Wat gaan we doen en wat is daaraan mijn bijdrage?

Moet ik me klaar maken voor een sportieve wandeling of gaan we samen eten? Zal er gedanst worden of nemen we afscheid van een gestorvene? En mag ik dan wat zeggen of luister ik? Dat alles maak ik niet zelf uit, dat is aan de gastvrouw of -heer.

Soms, op een feest, nemen gasten de regie over. Op bruiloften gebeurt dat nog wel eens: er worden meer 'grappige' stukjes gedaan dan door het bruidspaar gewenst is, er wordt muziek aangevraagd bij de band die niet helemaal past bij het aanwezige publiek, de obers wordt gevraagd om meer drankjes dan het bruidspaar bedoelde uit te schenken. Dat kan behoorlijk gênant zijn en zelfs het hele feest verpesten.

Waarom zouden we ons niet als behoorlijke gasten dienen te gedragen wanneer we door God worden uitgenodigd?
We moeten ons dus allereerst afstemmen op wat er van ons gevraagd wordt. We moeten dus luisteren.

'Luister Israël', zei Mozes.

'Wees vlug in het horen en langzaam in het spreken', zei Jacobus.

Dat geldt zeker in ons contact met God.

We dienen te luisteren. Aandacht te hebben voor wat God wil.

Dat is het allereerste begin.

Maar doen we dat ook regelmatig? Luisteren we naar God?

Nemen we de uitnodiging zo serieus dat we ons net zo grondig als voor de 40 jarige bruiloft van onze broer of zus afvragen, wat er van ons verwacht wordt als we naar het huis van God gaan?

Als we de bijbel met een open hart lezen, niet als een receptenboek, niet als een wetboek om anderen of onszelf te oordelen, maar als een levensboek waaruit we kunnen lezen op hoeveel verschillende manieren God bij mensen is en bij ons wil zijn; als we de bijbel met een open hart lezen en luisteren naar wat we daar horen, maar ook als we bidden of luisteren naar onze medemensen (zonder direct te spreken of te oordelen) dan groeit in ons het beeld van het feest dat God in zijn tent voor ogen heeft.

En als we dan geluisterd hebben en oprecht gepoogd hebben om ons gereed te maken voor het feest - door Jezus rijtje van dertien onhebbelijkheden niet weg te wuiven, maar serieus te nemen - dan mogen we komen om onze bijdrage aan het feest te leveren. Die bijdrage zal niet perfect zijn, maar wel passend. Dat is ruim voldoende.

Pastor Wies Sarot